రచన ఇంటింటి పత్రిక - నవంబర్, 2004

ఆరంభం

నదికి ఆ ఒడ్డున నగరం - మధురానగరం. ఈ ఒడ్డున పల్లె - రేపల్లె.

పల్లె నిండా పచ్చిక బయళ్ళే. బయళ్ళ నిండా గోవులే. ఆ గోవులన్నీ ఆ పల్లెలోని గోపాలురవే.

పల్లెలోని ఆబాలగోపాలం రాత్రంతా ఆదమరిచి నిద్రపోతారు. పొద్దు పొడవక ముందే నిద్ర లేస్తారు.

ఉదయమే పాలనీ, పెరుగునీ, వెన్ననీ నదికి ఆ ఒడ్డున్న ఉన్న నగరానికి తీసికెళ్ళీ, అక్కడే అమ్ముకునీ, వచ్చిన డబ్బుతో అక్కడ నుండి తమకి కావల్సిన సంబారాలు కొనుక్కునీ, పొద్దు గుంకే వేళకి తిరిగి పల్లెను చేరుకుంటూంటారు గోపాలురు.

ఇంటి పనులు చూసుకుంటూ, వెన్న చిలుకుకుంటూ, పాటలు పాడుకుంటూ కాలక్షేపం చేస్తూంటారు గోపికలు.

ఆవుల్ని మేపుకుంటూ తమలో తాము ఆడుకుంటూ కాలం గడుపుతూంటారు గోపబాలురు.

కరవూ కాటకం లేని పల్లె రేపల్లె. చీకూ చింతా లేని జనం రేపల్లీయులు.

ఆ రోజు అష్టమి. సాయం సమయం వరకూ నిర్మలంగా ఉన్న ఆకాశం, నెమ్మదిగా మేఘావృత్తం అవసాగింది. వాన మొదలవుతుందనడానికి సూచనగా చల్లగాలి బలంగా వియ్యడం మొదలెట్టింది.

నగరం నుండి రావల్సిన నావ వచ్చేసింది. అందులో గోపాలురు అందరూ వచ్చేసారు. ఒక్క కుంటయ్య తండ్రి తప్ప. కుంటయ్య పేరు కుంటయ్య కాదు. కాలు కొంచెం వంకరగా ఉండడంతో వంగి ఈడ్చుకుంటూ నడుస్తూంటాడు కాబట్టి అందరూ కుంటయ్య అంటారు. పదేళ్ల క్రితం అదే రోజు పుట్టాడు కుంటయ్య.

అందుకే ఆ రోజు ఉదయమే మధురకి వెళ్తూ కుంటయ్య తండ్రి - "ఈ రోజు మధురలో పాలూ పెరుగూ అమ్మిన డబ్బుతో నీకు మంచి మంచి బొమ్మలు కొని తీసుకుని వస్తానేం" అని చెప్పి వెళ్ళాడు. సాయంత్రం నావ రావడానికి చాలా ముందు నుండే కుంటయ్య నది ఒడ్డున కూచుని ఎదురు చూసాడు. నావ వచ్చింది. వెళ్ళింది. అయితే తండ్రి రాలేదు.

కుంటయ్యకి బాధ కలిగింది. ఏడుపు వచ్చింది. అయ్య బొమ్మలు తెస్తాడు. వాటిని స్నేహితులకి చూపించచ్చని అనుకున్నాడు. అయ్య రాలేదు. బొమ్మలు రేపు చూస్తాంలే అని వాడితో చెప్పి వాడి స్నేహితులందరూ వాళ్ల వాళ్ళ అయ్యలతో ఇళ్ళకి వెళ్ళిపోయారు.

వంకర కాలిని ఈడ్చుకుంటూ కుంటయ్య ఇంటికి చేరాడు. అమ్మ ఒళ్లో దూరి ఏడవడం మొదలెట్టాడు. అమ్మ వాడిని ఓదార్చింది.

"ఒక్కోసారి రాత్రి ఆలస్యంగా ఇంకో నావ వస్తుంది. అయ్య అందులో వస్తాడేమోలే. నువ్వు బువ్వ తిని పడుక్కో ఉదయం లేస్తూనే కొత్త బొమ్మలతో ఆడుకుందువు గానీ" అంది అమ్మ.

"బువ్వ తిని మళ్ళీ నది ఒడ్డుకి వెళ్లి అక్కడే అయ్య కోసం చూస్తూ కుచుంటాను. అయ్య ఎట్లాగైనా రాత్రికి వస్తాడు. నాకు బొమ్మలు తెస్తాడు" అన్నాడు కుంటయ్య.

"నది ఒడ్డున చీకటిగా ఉంటుంది. అక్కడ నీకు భయం వేస్తుంది. నేను చెప్పినట్లు విని హాయిగా పడుక్కో" అంది అమ్మ.

"నాకు భయం లేదమ్మా. ఇంట్లో ఉన్నా నాకు నిద్ర రాదు. నేను వెళ్తానే" అన్నాడు కుంటయ్య.

"ఐతే ఒక పని చెయ్యి. ఈ దీపాన్నీ, ఆ గొడుగునీ నీ దగ్గర ఉంచుకో. అయ్య వచ్చేటప్పటికి ఆలస్యం అయినా దీపం కాంతిలో మీరు ఇంటికి వచ్చెయ్యచ్చు. కాస్త వాన పడినా గొడుగుంటుంది." అంది అమ్మ.

కుంటయ్య నెమ్మదిగా కుంటుకుంటూ నది ఒడ్డుకి చేరుకున్నాడు.

ఆ రోజు ఆకాశమంతా మేఘావృతమై ఉంది. తన దగ్గర ఉన్న దీపం కాంతిలో దగ్గర ఉన్న ప్రవేశం కనిపిస్తోంది. అంతే. దూరంగా ఏముందో కళ్ళు పొడుచుకున్నా కనిపించడం లేదు. ఐనా ధైర్యంగా కూచున్నాడు కుంటయ్య అయ్య కోసం ఎదురు చూస్తూ.

చల్లగాలి బలంగా వీస్తోంది. నది వడిగా పరుగెడుతోంది. పెద్ద వాన రావడానికి సూచనగా అనిపిస్తోంది.

నది వైపే చూస్తూ కూచున్నాడు కుంటయ్య. రాత్రి ఎంత గడిచిందో తెలియడం లేదు వాడికి.

అలా ఎదురు చూడ్డం వాడికి కష్టంగా అనిపించలేదు. అలసట కలగేలేదు. నిద్రా రాలేదు.

నెమ్మదిగా వాన మొదలైంది. తడవకుండా గొడుగు కింద కూచున్నాడు కుంటయ్య.

అలా ఎదురు చూస్తూ కూచున్న కుంటయ్యకి నదిలో ఒక మనిషి తల మీద బుట్టతో ఈ ఒడ్డుకి వస్తున్నట్లు కనిపించింది. అయ్యే అలా వస్తున్నాడా అని ఆనందంగా లేచి నిల్చున్నాడు. అయితే ఆ మనిషి చింపిరి జుట్టుతో, పెరిగిన గడ్డంతో ఉన్నాడు. అయ్య కాదు.

అసలు ఆ మనిషి అంత లోతు నదిలో మునగకుండా ఎలా వస్తున్నాడో, అంత వానలోనూ ఆ బుట్ట తడవకుండా ఎలాగుందో కూడా అర్థం కాలేదు వాడికి. గడ్డపాయన నది ఈ ఒడ్డుకి చేరుకున్నాక, నెమ్మదిగా గట్టెక్కాడు. కుంటయ్య దీపమూ, గొడుగూ తీసుకుని ఆయన దగ్గరకి వెళ్ళాడు. ఆయన అలసట తీర్చుకోవడానికి అన్నట్టుగా బుట్టని తల మీద నుంచి దించి పక్కన పెట్టాడు.

బుట్టలో చిన్న పిల్లాడు కనిపించాడు కుంటయ్యకి. పిల్లాడు నల్లగా ఉన్నాడు. బుల్లి బుల్లి చేతులూ, కాళ్ళూ, బుజ్జి తలా, ఉంగరాల జుట్టూ, పిల్లాడు కుంటయ్యకి బాగా ముద్దొచ్చాడు. బుట్టకి గొడుగు అడ్డం పెట్టి పక్కనే కూచున్నాడు.

"పట్టుమని పదేళ్లు ఉంటాయో ఉండవో నీకు - ఇంత అర్థరాత్రి వేళ ఒక్కడివే ఈ వానలో నది ఒడ్డున కూచుని ఏం చేస్తున్నావు?" అని అడిగాడు గడ్డపాయన.

"ఎదురు చూస్తున్నాను" అన్నాడు కుంటయ్య.

"ఎవరి కోసం? ఇంత అర్థరాత్రి ఈ నదిని దాటి అటు పక్కనుండి ఇటు పక్కకి ఎవరు వస్తారు?" అన్నాడాయన.

"మీరు రాలేదూ?" అని అడిగాడు కుంటయ్య.

"నేనెలా వచ్చానో నాకే తెలియదు. అంత లోతు నది. అదీ వడిలో ఉంది. రెండుగా చీలి నాకు దారి ఇచ్చినట్లనిపించింది నాకైతే. ఆ దారిలో నేను నడుచుకుంటూ వచ్చాను లాగుంది. నాకే తెలియదు. అలానే వానాను. నదిలో నడుస్తున్నంత సేపూ కనిపించకుండా ఎవరో పెద్ద గొడుగు పట్టినట్లున్నారు. చూడు. బుట్ట తడవనే లేదు."

"ఈ ఊళ్ళో మీరెక్కడకి వెళ్ళాలి?" అని అడిగాడు కుంటయ్య.

"ఈ ఊరి పెద్ద ఇంటికి. అంతే తెలుసు. పెద్ద పేరూ తెలియదు. ఇల్లూ తెలియదు."

"నేను తీసుకెళ్తాను రండి. నాకు ఈ ఊరి పెద్ద నందయ్య ఇంటికి దారి తెలుసు. నా దగ్గర దారి చూపేందుకు దీపమూ ఉంది. బుట్ట తడవకుండా గొడుగూ ఉంది" అన్నాడు కుంటయ్య.

"ఈ అర్థరాత్రి ఎవరిని అడగాలా ఎలా వెళ్ళాలా అని అనుకుంటూంటే నువ్వు దేవుడిలా కనిపించావు. అడక్కుండానే దారి చూపిస్తానంటున్నావు. పద" అంటూ బుట్ట నెత్తి మీద పెట్టుకుని బయల్దేరాడు గడ్డపాయన.

పక్కనే ఓ చేత్తో దీపం, మరో చేత్తో గొడుగూ పట్టుకుని బయల్దేరాడు కుంటయ్య.

కుంటయ్య వయస్సుకి కుంటయ్య పొడుగే కానీ ఓ కాలు వంకర తిరిగి ఉండడంతో నిటారుగా నిలబడలేడు. దాంతో వాడి చేతిలో ఉన్న గొడుగు బుట్ట పైదాకా రాలేదు. గొడుగు బుట్ట పైదాకా వెళ్ళడం కోసం చేతిని బాగా సాగదీసాడు. సరిపోలేదు. దాంతో వేళ్ల మీద నిల్చుని కాళ్ళని కూడా బాగా సాగదీశాడు. గొడుగు బుట్టపై దాకా వచ్చింది. గర్గపాయన వేగంతో వెళ్తూండడంతో పక్కనే పరుగెత్తుతున్నట్లు అడుగులు వెయ్యసాగాడు కుంటయ్య.

నందయ్య ఇల్లు వచ్చింది. తలుపులు తీసే ఉన్నాయి. రేపల్లెలో ఇళ్లకి గొళ్ళాలు లేవు. పోడానికి ఇళ్ళలో ఏమీ లేవు. అంతకు మించి పోతుందన్న భయమూ లేదు. గోవుల్నీ, స్వశక్తినీ నమ్ముకుని బతుకుతున్న గొల్లల పల్లె రేపల్లె.

నందయ్య ఇంటిలోకి వెళ్ళి వచ్చాడు గర్గపాయన. అంతా కలిపి ఒక్క నిముషం కూడా పట్టలేదు.

ఆయనతో కలిసి మళ్ళీ నది వంకకి కదిలాడు కుంటయ్య. ఒక్క నిముషం నందయ్య ఇంట్లోకి వెళ్ళి రావడానికి మధుర నుంచి ఈ గర్గపాయన ఇంత అర్ధరాత్రి ఎందుకు వచ్చాడో తెలియలేదు వాడికి. ఏదన్నా అడగడానికి ఆయన వెళ్ళిపోయే హడావిడిలో ఉన్నట్లున్నాడు. ఏమీ మాట్లాడ్డం లేదు.

నది ఒడ్డుకి చేరుకున్నారిద్దరూ. ఆయన కుంటయ్య వంక చూసి నవ్వుతూ – "నువ్వు చేసిన సాయం ఈ జన్మలో మర్చిపోలేను. నిన్ను ఆ దేవుడు చల్లగా చూస్తాడు" అని కదలబోయాడు.

కుంటయ్యకి బుట్టలోని నల్ల పిల్లాడిని ఒక్కసారి చూడాలనిపించింది. అదే అడిగాడు.

"పిల్లాడా?" అని అడిగాడు ఆయన.

కుంటయ్యకి అర్థం కాలేదు. "మీరు ఇందాక బుట్ట కింద పెట్టినప్పుడు చూసా – అందులో బుజ్జి పిల్లాడిని" అన్నాడు వాడు.

"నువ్వు పొరబడి ఉంటావు. ఇందులో ఉన్నది బుల్లి పాప. చూడు" అంటూ బుట్ట కొంచెం వంచాడు.

కుంటయ్యకి అర్థం కాలేదు. అందులో ఉన్నది చిన్న పాపే. తను చూసింది పిల్లాడిని. అది పిల్ల ఎలా అయిపోయిందో తెలియలేదు. అలానే తను చూసిన పిల్లాడు నల్లగా ఉన్నాడు. ఈ పిల్ల తెల్లగా ఉంది.

"ఇదేదో మాయలా ఉంది" అన్నాడు కుంటయ్య.

"జరిగిందీ, జరుగుతున్నదీ, జరగబోయేదీ - అంతా వాడి లీల" అని అంటూ నందయ్య ఇంటి వంక చూసాడాయన.

"అసలేం జరుగుతుందో నాకు అర్థం కావడం లేదు" అన్నాడు వాడు.

"నాకూ అర్థం అవడం లేదు. అంతా మాయ" అంటూ పిల్ల వంక ఒకసారి చూసి బుట్టని సరిచేసుకుని నదిని దాటడం మొదలెట్టడాయన.

కుంటయ్యకి మళ్ళీ ఈ లోకంలోకి వచ్చినట్లయింది. ఇంతసేపూ తన అయ్య సంగతే గుర్తుకు రాలేదు. ఆ సంగతి గుర్తుకు రాగానే ఇంటి వైపు కదిలాడు కుంటయ్య.

అయ్య వచ్చాడో లేదో అని అనుకుంటూ ఇంటికి చేరాడు. ఇంటి గుమ్మం దగ్గరే అయ్యా, అమ్మా కనిపించేసరికి వాడికి ప్రాణం కుదుటబడింది.

వాణ్ణి చూస్తూనే, వాడి అమ్మా, అయ్యా వాడి దగ్గరకి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చారు.

"వచ్చావా? ఇంతసేపూ ఎక్కడకెళ్ళావు? నేనెంత భయపడిపోతున్నానో" అంది అమ్మ వాణ్ణి తన చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ.

"నది ఒడ్డున నువ్వు కనపడకపోతే ఇంటి దగ్గర ఉంటావని వచ్చాను. తీరా చూస్తే నువ్వు నది ఒడ్డుకే వచ్చావని చెప్పింది అమ్మ. ఇంత రాత్రి వేళ నువ్వు కనిపించడం లేదంటే నాకు ఏం చెయ్యాలో తెలియదు. కాళ్ళూ చేతులూ ఆడలేదు. ఇలా చతికిల పడిపోయాను. మీ అమ్మేమో ఒకటే ఏడుపు. ఇంతకీ ఎక్కడకి వెళ్ళావు?" అన్నాడు అయ్య, అమ్మ దగ్గర నుండి వాణ్ణి తన ఒళ్ళోకి లాక్కుంటూ.

"నేనక్కడే చాలా సేపున్నాను. నువ్వు రాలే. కొంచెం సేపే అక్కడ నుండి వెళ్ళింది. నువ్వు ఆ కొంచెం సేపులోనే వచ్చి ఉంటావు. అప్పుడు వచ్చిందా నావ?" అని అడిగాడు కుంటయ్య.

"నీకు బొమ్మలు కొనుక్కుని వచ్చేసరికి నావ వెళ్ళిపోయింది. రాత్రికి ఇంకో నావ వస్తుందంటే అక్కడే కూచున్నాను. ఎంత రాత్రయినా నావ రాలేదు. అయితే ఓ గడ్డపాయన ఓ బుట్ట నెత్తిన పెట్టుకుని నది దాటడం మొదలెట్టాడు. ఆయనకి నది చీలి దారి ఇస్తున్నట్లు అనిపించింది. ఆయన వెళ్ళిన దారినే నేనూ వచ్చాను. నదిని ఎలా దాటానో నాకే అర్థం కాలేదు. మధురలో వాన చినుకు లేదు. మన పల్లెలో మాత్రం పెద్ద వాన కురుస్తోంది. వానలో పరుగెత్తుకుంటూ మన ఇంటికి చేరాను. నువ్వు లేవని చూసేసరికి నా గుండాగినట్లయింది. ఇంతకీ నువ్వు ఎక్కడకి వెళ్ళావు?" అని అడిగాడు అయ్య.

"నువ్వు చెప్పావే గడ్డపాయన - ఆయన నెత్తి మీద బుట్టతో వచ్చాడు. ఆ బుట్టలో ఒక చిన్న పిల్లాడు ఉన్నాడు. ఆ పిల్లాడు నల్లగా ఉన్నాడు కానీ ఎంత ముద్దుగా

ఉన్నాడో తెలుసో అయ్యా. బుల్లి బుల్లి చేతులూ, కాళ్ళూ, చిన్ని కళ్ళూ, పెదాలూ - అప్పుడే పుట్టినట్లున్నాడు. నేనంతకు ముందు తమ్ముణ్ణి చూసా కదా పుట్టినప్పుడు అలానే ఉన్నాడు. అయితే ఆ నల్ల పిల్లాడి మొహం నవ్వుతున్నట్లు ఉంది. ఆ కళ్ళూ, పెదాలూ అలా చూస్తుండి పోవాలనిపించింది. ఆ పిల్లాడిని అలా చూస్తూ ఉంటే నాకు నెమలి పింఛాలను చూస్తున్నట్లు అనిపించింది. అంతే కాదు. మురళి వింటున్నట్లు అనిపించింది" అని అన్నాడు కుంటయ్య.

"నీ దగ్గర గొడుగు ఉంది కదా - మరి నువ్వు తడిసిపోయా వేంటి?" అని అడిగింది కొంగుతో తల తుడుస్తూ అమ్మ.

"నది దాటేడప్పుడు ఎవరో ఆ బుట్టకి గొడుగు పట్టినట్లు ఆ పిల్లాడు అసలు తడవనే లేదు. నది దాటి ఇటు వచ్చాక ఆ పిల్లాడు తడిసిపోకుండా నా గొడుగు పట్టుకున్నాను. నేను కొంచెం తడిసాను. నేను తడిస్తే పరవాలేదు. అంత బుల్లివాడు- అందులోనూ అంత చక్కని వాడు - తడిస్తే..." అని అంటూ ఆగాడు కుంటయ్య.

"ఇంతకీ ఆ గడ్డపాయన ఎవరో అడిగావా? ఆ పిల్లాణ్ణి ఇంత అర్ధరాత్రి వేళ బుట్టలో పెట్టుకుని ఎందుకు తీసుకు వచ్చాడుట?" అని అడిగాడు అయ్య.

"ఆయనెవరో నాకు తెలియదు. ఆయన మాత్రం నందయ్య ఇంటికి వెళ్ళాడు. ఆ ఇంటికి దారి చూపింది నేనే. వాళ్ళకి గొడుగు పట్టింది నేనే. ఇంటి లోపలకి వెళ్ళి నాయన మళ్ళీ అదే బుట్టతో బయటకి వచ్చాడు. నది దాకా మళ్ళీ నేనే గొడుగు పట్టుకుని తీసికెళ్ళాను. అక్కడకెళ్ళాక ఆయన నది దాటడానికి వెళ్ళిపోతుంటే ఆ పిల్లాడిని మళ్ళా ఒకసారి చూడాలనిపించింది. అదే మాట ఆయనతో అంటే - బుట్టలోఉన్నది పిల్లాడు కాదు - పిల్ల అని అన్నాడు. తీరా చూస్తే అందులో ఉన్నది పిల్లే. నల్ల పిల్లాణ్ణి నేను నిజంగానే చూసాను. మరి ఆ నల్ల పిల్లాడు మాయమై తెల్లని పిల్ల ఎలా వచ్చిందో తెలియలేదు. చూడ్డానికి అంత మంచిగా కనిపించే ఆ గడ్డపాయన నాతో అబద్ధం ఎందుకు చెప్పాడో తెలీదు" అన్నాడు కుంటయ్య.

"అవన్నీ పెద్దవాళ్ళ వ్యవహారాలులే. నీకు తెచ్చిన బొమ్మల మూట లోపల చిలక్కొయ్యకి ఉంది. తెచ్చుకో" అన్నాడు అయ్య.

అంతవరకూ బొమ్మల గురించి మర్చిపోయిన కుంటయ్య, అయ్య వాటి ఊసెత్తగానే చెంగున లేచి రివ్వున పరుగు పెట్టాడు. వాడు అలా పరుగు పెట్టడం చూసి ఆశ్చర్యపోయారు అమ్మా అయ్యా.

బొమ్మల మూట తీసుకుని పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు కుంటయ్య.

"కుంటయ్యా- నీ కుడి కాలు ఎడం కాలులా నిటారుగా అయిపోయిందిరా" అంది అమ్మ ఆనందంగా.

"ఒరే..... నువ్వు మామూలుగా నడుస్తున్నావురా" అన్నాడు అయ్య సంతోషంగా.

అప్పుడు కానీ తన కాలి వంకర పోయినట్లు చూసుకోలేదు కుంటయ్య. తను అందరిలా నడిచేస్తున్నట్లు తెలియలేదు వాడికి. ఆశ్చర్యంగా కాలినే చూసుకుంటూ ఉండిపోయాడు.

"నువ్వు ఇలా నడుచుకుంటూనే వచ్చావా ఇంటికి? అప్పుడు నేను చూణ్డేలేదు." అంది అమ్మ.

అందుకు సమాధానంగా తనలో తను మాట్లాడుకుంటున్నట్లు అన్నాడు కుంటయ్య-

"నేను అయ్య కోసం నది గట్టు మీదకి వెళ్తున్నప్పుడు కుంటుకుంటూనే వెళ్ళాను. గడ్డపాయన బుట్ట దింపుకున్నప్పుడు కుంటుతూనే ఉన్నాను. తరువాత బుట్టకి గొడుగు పట్టడానికి నా పొడుగు సరిపోలేదు. అప్పుడు వేళ్ళ మీద నిలబడి పైకి సాగడానికి ప్రయత్నించాను. ఆ తరువాత నేను కుంటానో, నడిచానో నాకు గుర్తు రావడం లేదు. మరి ఆ గడ్డపాయన ఏదన్నా మాయ చేసాడో ఏమో ఇలా అయిపోయాను" అన్నాడు కుంటయ్య తన్ని తానే ఆనందంగా చూసుకుంటూ.

"మాయ గడ్డపాయనే చేసాడో - బుట్టలో ఉన్న పిల్లాడే చేసాడో. ఆ పిల్లాణ్ణి చూస్తే నీకు నెమలి పింఛాలు కనిపిచాయంటున్నావు. వేణువు వినిపించిందంటున్నావు. ఎవరు ఏ మాయ చేసినా మనకి మంచే జరిగింది. ఈ మాట ఎవరితోనూ అనద్దు. అనవసరంగా గొడవలు వస్తాయి. అదీ వ్యవహారం ఊరి పెద్ద నందయ్యతో. ఎవ్వరడిగినా రాత్రి పడుక్కుని తెల్లారి లేచే సరికి ఇలా అయిందని చెప్దాం - సరేనా?" అంది అమ్మ.

సరేనన్నాడు అయ్య.

అయ్య తెచ్చిన బొమ్మల్ని పక్కన పెట్టేసి అటూ ఇటూ నడుస్తూ తెగ మురిసిపోతున్నాడు కుంటయ్య.

వాడికిదంతా ఆ గడ్డపాయన కాకుండా ఆ నల్ల పిల్లాడే చేసి ఉంటాడనిపించింది. మర్నాడు నందయ్య ఇంటికెళ్లి ఆ నల్లపిల్లాడు ఉన్నాడో లేడో చూడాలనిపించింది. ఎందుకో ఉంటాడని కూడా అనిపించింది.

(Jeffrey Archer రాసిన First Miracle చదివి-)

• • •